

Mesedélután.

A halott levélké.

Még perzsel a dinnyét érlelő júniusi meleg, még csemege az árpával érő körte és az első, halványpiros borízú alma, még alig kötözték le gondos pepecseléssel az utolsó cseresznye befőttes üveget odabenn a konyhában, a szünidő arany napjai még ködbevesző távolakba nyúlnak, — mégis, egy-egy rigó-fütyös, harmatos reggelen sárgult levelek néma tánca fogad bennünket, ha kilépünk a kertbe, a vadgesztenyék alá, lágy és nesztelen libegéssel, mint egy halk sóhaj, mint egy titkos gondolat, száll egyik levél a másik után. A nagy nyirfasöprű apróka halmokat arat belőlük minden reggel.

Csak ott, a bokrok alján, ahová nem ér a seprű, vastagodik napról-napra az erjedő avar, tornyosul buckává a száraz levél.

Napközben még semmi sem hirdeti az elmulást, a közeledő őszt, a hervadást. De lépünk be a természet titkos műhelyébe, csakhamar észrevesszük a változást, amely bizony minden nyárra elhozza az őszt, telet, hogy azután felfrissítse s felöltöztesse ismét a kopaszra vetkőztetett egész határt a tavasz idején. Bizony, így van ez rendjén, egyik levél hull a másik után, hogy helyet adjon még újabb rügyeknek, leveleknek, virágoknak, gyümölcsöknek. Amint elvégezte a hivatását bármelyik is, nincs kegyelem, mennie kell, hogy helyén újabb, friss élőlények áldják a Teremtő kezét, végtelen bölcsességét. Így fonódik végtelen láncá a természet csodája s benne, minden élőlény. Az elmúltakból lesz a ma és a jövő: végtelen sor előzött meg bennünket is, s végtelen sor következik a nagy láncban utánunk is.

Januártól decemberig...

Mikor az Uristen megteremtette a világot, hat nap alatt és minden nap csak egyetlen szavával megteremtette azt, amire az embereknek csak szükségük lesz, izzó tűzgolyót parancsolt az égre, ez a Nap volt, hogy melegítse és megtermékenyítse a Földet és világítsa az embereknek, akik lakni fogják; felparancsolta az égre a Holdat és a csillagok százazreit is, hogy az éjtszakák ne legyenek olyan sötétek; forrásokat fakasztott a hegyekben és a forrásokból csermelyek, patakok, folyók és nagy folyamok lettek, hogy víz legyen a Földön, a vízből meg pára és felhő s a felhőből eső hulljon alá és öntözze és termékennyé tegye a Földet, ha majd kerteket varázsolnak elő és szántóföldeket művelnek az emberek; erdőket teremtett, hogy legyen fa, amivel építhetnek és tüzelhetnek; a hegyek mélyében pedig ércet, hogy ekét és boronát és más szükséges szerszámokat, kaszákat, sarlókat, fejszéket és késeket kovácsolhasson magá-